

CUVÂNT BUN

-SCRISORI-

Trei scrisori ale Părintelui Ghelasie către Arhim. Mina Dobzeu

Prea Cuvioase Părinte Mina Dobzeu,

Cu smerită metanie, eu, cel mai mic, Ieromonahul Ghelasie Gheorghe de la Sfânta Mănăstire Frăsinei, îndrăznesc să mă apropiez de Prea Cuvioșia dumneavoastră ca să-mi arăt puțina mea recunoștință și mulțumire față de ceea ce, prin pronia Dumnezeiască, ați făcut pentru întărirea și, ca să zic așa, chiar îndreptarea mea pe calea cea duhovnicească.

Într-adevăr, bunul Dumnezeu de multe ori ne îndreaptă și caută să ne apropie de adevărata cale, ca să nu rămânem cumva în rătăcirii sau să fim împiedicați de a ajunge acolo unde ne este menirea, de a ajunge la Împlinirea, la Împlinirea vieții noastre. Fiecare dintre noi avem o împlinire, avem Specificul acestei Împliniri.

Nu știu cum să mulțumesc Prea Bunului Dumnezeu că m-a călăuzit, că mi-a deschis și mie viața individual-personală și că m-a învrednicit să fiu un slujitor, chiar și nevrednic, al Sfintei Sale Biserici îndeosebi într-un chip de Taină, chipul monahicesc, chiar purtat cu nevrednicie și cu multe greșeli și insuficiențe. Dar mila și pronia Dumnezeiască au rânduit ca totuși eu să fiu scos poate din lumea în care puteam cădea în mari greșeli. Dumnezeu m-a scos ca să mă facă lucrător în via Sa cea sfântă.

Prea Cuvioase Părinte Mina,

Prin această pronie, pe care a îngăduit-o Prea Bunul Dumnezeu, am primit și de la Dumneavoastră acele sfaturi care mi-au dat, într-adevăr, o deschidere și m-au făcut să înțeleg multe din tainele cele duhovnicești. În însemnările pe care le-am scris, în așa-zisele cărțicele „Răspuns de Apărare” și „Biserica – Liturghia Euharistiei, Trupul Înveșnicirii lumii” și în multe alte mici consemnări, am căutat să las ca pomenire, ca o mărturisire de smerită metanie și de mulțumire față de Prea Cuvioșia dumneavoastră.

Dar ceea ce m-a copleșit și mai mult a fost actul dumneavoastră, pe care eu îl consider un act de înălțime duhovnicească. Mă refer aici la vizita pe care ați făcut-o la Sfânta Mănăstire Frăsinei. Făcută cu îngăduința Prea Bunului Dumnezeu, chiar dacă într-o perioadă în care eu trec printr-o mică suferință, această vizită a Prea Cuvioșiei dumneavoastră în mănăstirea noastră, acest act, pe mine m-a copleșit duhovnicește și, în același timp, m-a întărit și mi-a dat încă un impuls de mare deschidere duhovnicească.

Acum pot mărturisi cu adevărat că, prin dumneavoastră, am primit încă o naștere din Apa și din Duhul cel duhovnicesc.

Într-adevăr, viața mistică pe care, cu mila lui Dumnezeu, mi-am dorit-o și mi-o doresc, s-a actualizat parcă și mai mult prin dumneavoastră. Pentru că viața mistică duhovnicească este tocmai actualizarea aceasta a nașterii din Taina Apei și Duhului

cel duhovnicesc. Trăirea acestei actualizări permanente este de fapt Trăirea Mistică Creștină.

Dumneavoastră, ca un Părinte ce are o vârstă – să nu-i zicem chiar prea înaintată, dar oricum, o vârstă – trecând prin multe nevoițe și chiar încercări, prin acest act de iubire cu adevărat părintească, de iubire față de mărturisirea cea duhovnicească, ați făcut și pentru mine, cel smerit și neînsemnat, o deschidere, o naștere duhovnicească.

Astfel încât, cu smerită metanie, îndrăznesc – iertați-mi îndrăzneala, poate nerușinată chiar – și vă rog să primiți puțina mea, smerita mea mulțumire.

Taina aceasta a dragostei părintești parcă o trăiesc și eu din ce în ce mai mult. Mă gândesc cu adevărat ce Taină, ce Taină mare va fi. Nădăjduiesc, dar mi-e frică să mă gândesc, din cauza nevredniciei mele, la Taina când voi putea și eu sta în fața Iubirii absolute a lui Dumnezeu Tatăl.

Ooo, Iubire Părintească!!!!

Ooo, Iubire Absolută!!!

Ooo, Iubire a Veșniciei, a Vieții Veșnice!!!

Creștinismul este Chipul Iubirii Veșnice care înseamnă Viața Veșnică!

Fericiți cei care se vor împărtăși de Iubirea cea Veșnică!

Dacă noi ne împărtășim din Liturghia Fiului, care este o Liturghie Euharistică, prin desăvârșirea Împărtășirii și din Iubirea Părintească se va naște Veșnicia.

Ce Taină înaltă, Doamne! Doamne, Doamne!!!

Fericiți cei care vor ajunge la această întâlnire a Împărăției Dumnezeiești în care împărtășirea euharistică este actualizarea veșnică a împărtășirii din Iubirea Părintească absolută, o actualizare a Împărtășirii veșnice din Harul, din Strălucirea și din milostivirea cea veșnică a Prea Sfântului Duh. Iată împărtășirea prielnică a desăvârșirii veșnice.

Prea Cuvioase Părinte Arhimandrit Mina Dobzeu,

Încă o dată vă rog, primiți și puțina, smerita mea metanie și mulțumire. Încă o dată vă spun că venirea Prea Cuvioșiei dumneavoastră la Sfânta Mănăstire Frăsinei a fost atât de copleșitoare pentru mine.

Poate că noi nu ne-am arătat atunci recunoștința și poate că n-am răspuns așa cum ar fi trebuit. De aceea vă rugăm să fiți îngăduitor.

În general Tainele copleșitoare nu se trăiesc în momentul săvârșirii lor, ci doar după aceea. Și eu după aceea am trăit acest moment al Iubirii Părintești arătată de prea Cuvioșia dumneavoastră.

Aveți mulți fii duhovnicești. Sunteți un Părinte cu multe roduri. Ați născut pe mulți. Sunteți cu adevărat chip de Părinte. Eu poate sunt unul dintre cei care moștenesc încă niște insuficiențe, chiar niște handicapuri. Dar, prin dumneavoastră m-am împărtășit și eu, smeritul, din lumina Iubirii Părintești pe care acum simt nevoia să o mărturisesc în semn de recunoștință și mulțumire.

Iertați-mi, încă o dată, cu smerită metanie, această îndrăzneală. Nu vreau să fie obrăznicie. Dar mă bucur mult și mulțumesc Prea Bunului Dumnezeu de această învrednicire pe care mi-a înlesnit-o.

Lucrările dumneavoastră duhovnicești sunt cu adevărat la Chipul de Părinte. Nu vreau ca cele ce spun acum să fie considerate așa, de formă. Dumneavoastră, având Chipul Duhovnesc, poate considerați că aceste lucruri sunt prea mici, că nu au importanță. Poate că fiii duhovnicești, mărturisirea recunoștinței fiilor duhovnicești, nu mai constituie pentru dumneavoastră laude sau cine știe ce alte motive. Aceste lucruri pentru dumneavoastră nu mai contează și nu mai sunt, căci Iubirea Părintească este dincolo de ele.

Însă, Prea Cuvioase Părinte Mina, primiți și smerita mea metanie de mulțumire. Și îndrăznesc să vă mai rog ca, din când în când, să vă mai aduceți aminte și de mine. Consider că dacă Iubirea dumneavoastră Părintească s-a oprit și în mine, și a început să dea rod, consider că acest lucru este o împlinire mare și este cu adevărat o prelungire și o actualizare a Iubirii însăși, a Iubirii pe care mi-ați dăruit-o și mie.

Lucrarea dumneavoastră este lucrarea cea de taină, lucrarea Mistică Creștină a rugăciunii isihaste, a rugăciunii Chipului de Fiu, a Domnului nostru Iisus Hristos. Este o lucrare mare care, prin vizita dumneavoastră la Mănăstirea Frăsinei, a făcut încă o deschidere, o naștere din nou din Apa cea Duhovnicească, din Apa și din Duhul cel Duhovnesc.

Eu, smeritul, vă încredințez că venirea dumneavoastră, chiar dacă a fost fugitivă și poate nu a fost într-un răspuns așteptat și arătat în alt fel, doresc să știți că s-a făcut cu sămânța, ce deja a fost însămânțată, și care totuși va rodi chiar dacă a căzut, poate, pe un pământ mai uscat sau chiar în locuri cu spini.

Parabola Semănătorului din Sfânta Evanghelie mi se pare superbă și tainică tocmai prin faptul că semănătorul nu ține cont unde seamănă. Seamănă chiar și pe drum, seamănă și pe pământ neroditor, seamănă și printre spini, seamănă și pe pământ roditor. Dar el știe că se pot întâmpla adevărate minuni când o sămânță, chiar și pe drum, cine știe prin ce Împrejurări, va rodi. Chiar și printre spini, cine știe prin ce împrejurări, va rodi! Așa că trebuie semănată!!!

Dumneavoastră sunteți chipul evanghelic al semănătorului duhovnesc și această sămânță Prea Sfântă să fiți încredințat că va rodi! Oricum, nu se va pierde!

Iar vizita dumneavoastră la Mănăstirea Frăsinei nu este altceva decât această lucrare a semănătorului evanghelic. Să fiți încredințat că într-adevăr, sămânța va rodi!

Pentru dumneavoastră poate nu contează mulțumirea noastră. Iubirea Părintească copleșește totul. Dar, prin faptul că ați făcut această lucrare, dumneavoastră v-ați împlinit și mai mult. Încât, încă o dată o spun, nu are importanță recunoștința noastră.

Dar totuși eu, smeritul, îndrăznesc să-mi mărturisesc această recunoștință și să vă mulțumesc. În fine, sămânța aruncată de dumneavoastră, chiar dacă eu poate am un pământ cu spini și uscat și neroditor, sper și nădăjduiesc că nu se va usca și, cu milostivirea Preasfântului Duh, va da totuși rod. Sper că va da!

De aceea, Prea Cuvioase Părinte, cu ocazia noului an 2003, eu, smeritul, îndrăznesc să vă urez tradiționala urare: La Mulți Ani! Și Prea Bunul Dumnezeu să mai îngăduie să mai rămâneți aici pentru a mai face semănarea prea sfântă evanghelică a Chipului lui Hristos, Mântuitorul omenirii.

Ooo, Prea Bunule Dumnezeu al nostru, Prea Sfântă Treime, Slavă Ție!
Slavă Ție, Prea Sfântă Treime!
Prea Binecuvântată Maică a Domnului, voi Sfinți, voi Cete Îngerești, fiți cu milostivire și cu iubirea cea Părintească și ocrotiți-ne și pe noi!
Amin!

Prea Cuvioase Părinte Mina,

Cu smerită metanie!

Mulțumesc Preabunului Dumnezeu că, prin Dumneavoastră, „certatu-m-a, dar morții nu m-a dat!”

Așa este Milostivirea Sa, ca să ne lase să fim „probați și judecați” unii prin alții și așa să primim IERTAREA și Îndreptarea.

Vai și amar însă de cei ce nu primesc „certarea” și se încătușează pe ei înșiși în „lanțurile” doar ale „părerilor proprii de sine”.

Totodată mulțumesc Purtării de Grijă a lui Dumnezeu că m-a făcut și pe mine „Părtaș” la Bunătățile Cele Sfinte Duhovnicești ce se revarsă „peste și prin” cei ce ÎL IUBESC.

Este un mare DAR să poți fi pe lângă „Oamenii lui Dumnezeu” și să te învrednicești de Tainele Cele Înalte.

Încă din copilărie am avut și eu acest „privilegiu” și îl consider o Milostivire Dumnezeiască, prin care și eu să nu mă pierd în „patimile și răutățile” mele.

De aici „Cultul” meu pentru „Părinții Duhovnicești” și îndeosebi pentru „Sfinții Părinți ai Bisericii lui Hristos”.

Se tot vorbește de ziși „ucenici”, fără să se știe clar ce înseamnă să fii „ucenicul cel Duhovnicesc”.

Ucenic nu este cel ce ascultă ocazional unele zise „învățăături” ce i se par minunate, ci adevăratul Ucenic este un „Urmaș întreg și Total” al Vieții Duhovnicești a unui Părinte Duhovnicesc.

Ucenicul trebuie să „Crească” îndelung „udat” de Apa Cea Vie a Părintelui Duhovnicesc și doar după „multe și aspre încercări și probări” să primească „ÎNFIEREA de Ucenicie”.

Puțini sunt „Părinții Duhovnicești”, și mai puțini [sunt] „Ucenici și Urmași” după „măsura” acestora.

Cine se laudă că este „Ucenicul” unui Părinte Duhovnicesc doar așa, de ocazie, și fără să „sufere focul uceniciei” este un mincinos.

Eu personal am dorit să fiu „Ucenic” al unui Părinte Duhovnicesc, dar mi-am dat seama că nici după ani îndelungați nu am putut să primesc cu adevărat „ÎNFIEREA de Ucenic”, spre mâhnirea Părintelui meu, „Moș-Avva”.

Mulțumesc Domnului că fiind pe lângă mulți Părinți Duhovnicești mi-am putut vedea „neputințele și slăbiciunile” și a mă „pleca cu metanie”, adevăratul meu răspuns”.

Și față de Prea Cuvioșia Voastră, Părinte Mina, nu pot avea decât acest răspuns de „smerită metanie” și nădăjduiesc să primesc „Mila Părintească a Duhovniciei”. Care binecuvintează trecând peste toate nevredniciile.

M-am bucurat mult că mi-ați înțeles și „râvna” mea de a mărturisi și eu pe Hristos, care peste toate „greșelile mele” mă primește și pe mine să Cânt Lauda Sa.

Cer iertare pentru toate și primesc acea „certare și îndreptare”.

Nădăjduiesc astfel să nu fiu un „lepădat”, ci un „sărac” care cere „Milostivenia cea Iubitoare”.

Cu smerită metanie,
cel mai mic
Ghelasie Gheorghe
Sf. Mre. Frăsinei
2001 oct.

P.S.Rog un răspuns de primire.

Prea Cuvioase Părinte Mina,

Cu smerită metanie